

GONIEC KRAKOWSKI

Rok IV.

Nr. 230.

Kraków, piątek 2 października 1942

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 2 szpaltach (szerokość szpalty 45 mm) po 72 grosze. Dla poszukujących pracy po 20 groszy. „Marginesowe” po złotych 3.— za 1 mm w 1 szpalcie (szerokość szpalty 45 mm).

Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję rekopisy będą zwracane autorom jedynie wówczas, gdy dołączone zostaną znaczki pocztowe na opłacenie przesyłki zwrotnej. Prenumerata miesięczna 4.50 zł, z odnośnikiem do domu 5 zł. Na prowincji dopłata porta. Konto czekowe: Warszawa 668.

Führer przemawiał w Berlinie.

Tegoroczne zamiary wojskowe na Wschodzie.

„W tej wojnie nie będą wyniszczone narody aryjskie, lecz zginą Żydzi”.

Berlin, 1 października. W ramach wielkiej manifestacji partii narodowo-socjalistycznej Führer zainaugurował w dniu wczorajszym w Berlinie wielką doroczną socjalną akcję pomocy zimowej. W tradycyjnym miejscu zgromadzeń w Berlinie, w olbrzymim gmachu Pałacu Sportowego, w obecności więcej niż 10.000 rzeszy słuchaczy Führer wygłosił przemówienie. Wśród obecnych prócz wysokich dygnitarzy armii niemieckiej oraz wysokich osobistości życia państwowego i politycznego znajdowała się wielka liczba

siostr miłosierdzia Niemieckiego Czerwonego Krzyża oraz rannych żołnierzy, przebywających obecnie w berlińskich szpitalach.

Mowę zawierającą silne akcenty polityczne transmitowały prawie wszystkie rozgłośnie europejskie. Dano tem samem sposobność wielu milionom słuchaczy usłyszenia z ust najbardziej powołanych przemówienia pełnego siły i optymizmu, poświęconego obszernemu przeglądowi najważniejszych zagadnień natury wojskowej i politycznej związanej z obecną fazą wojny.

Po powitaniu przez ministra Rzeszy dra Goebbelsa, który manifestację tę zagalął uczuciem niezwykłych ofiar w czasie zmagani wojennych dobrowolnie przez wszystkich Niemców poniesionych, na mównicę wstąpił Führer.

Gdy przebrzmiały serdeczne owacje, które mi powitali go obecni, Führer rozpoczął mowę. Spontaniczne owacje zgromadzonych przerywały ją co chwila. Führer powiedział m. in.:

„Mija już obecnie rok, gdy mogłem po raz ostatni z tego miejsca przemawiać. Mój czas jest niestety o wiele bardziej ograniczony, niż czas, którym dysponują przeciwnicy. Oczywiście, kto całymi tygodniami może jeździć po świecie w białej, jedwabnej koszuli i z szerokim sombrero na głowie, lub też w innym stroju, ten oczywiście ma okazję do częstszego zajmowania się przemówieniami. Ja w tym czasie zajmowałem się czynem. Działalem.

Bo czemuż są wobec tego nasze sukcesy? Gdybyśmy się bowiem posunęli naprzód o tysiąc kilometrów, to przecież to jest zgoła niczem, tylko „wybitnym niepowodzeniem”. Albo gdyśmy naprzykład w przeciągu ostatnich paru miesięcy dotarli do Donu — wszak wogóle tylko w ciągu tych niewielu miesięcy można prowadzić wojnę w Bolszewji — albo poza Don lub gdy idąc w dół Donu stanęliśmy nad Wołgą, gdy uderzamy na Stalingrad, które to miasto z całą pewnością zdobędziemy, na czym Panowie możecie polegać — to wszystko jest niczem w oczach naszych przeciwników.

Nasza ofensywa na Kaukaz jest również prawie tak samo bez znaczenia, jak i zajęcie Ukrainy, zdobycie węgla donieckiego, zagarnięcie 65-70 procent rosyjskiego żelaza, udostępnienie Niemcom zarówno praktycznie i całej Europie największego obszaru zbożowego świata i zabezpieczenie kaukaskich źródeł naftowych. A więc to wszystko jest niczem.

Jeżeli natomiast awangarda kanadyjska i przyklepionym małym ogoneczkiem angielskim raczyła przybyć pod Dieppe i tam — trudno powiedzieć inaczej — jak tylko z wielką biedą zdołała się utrzymać przez 9 godzin, aby potem ulec ostatecznemu zniszczeniu, o toż to uważają za „znak, pokrzepiający ducha i podziwu godny, znak niewyczerpanej i zwycięskiej siły, właściwej imperium brytyjskiemu”.

Cóż znaczy wobec tego lotnictwo nasze, albo nasza piechota? Czem jest nasza broń pancerna? Czemże są wyczyny naszych pionierów, naszych saperów kolejowych, czemże są gigantyczne nasze urządzenia komunikacyjne, które udostępniają i wprost odbudowują w ciągu niewielu — rzec można miesięcy — pół kontynentu?

A więc to wszystko jest niczem! A nasze łodzie podwodne oczywiście również są niczem...

Przecież one już w 1939 roku były niczem, albowiem już wówczas wystąpił Churchill, twierdząc: „Mogę zakomunikować radosną wiadomość, że niebezpieczeństwo łodzi podwodnych należy uważać za ostatecznie zażegnane”. Ale nie. Przepierzgam — to zdaje się nie był Churchill, ale Duff Cooper. Ale każdy z tych szwadronów usiłuje szarżować lepiej od drugiego i dlatego też niema nie łatwiejszego, jak pomylić się co do osoby. Jednym słowem już wówczas zniszczyli to oni więcej łodzi podwodnych, aniżeliśmy ich wogóle posiadali!

Żeśmy ich wypędzili z Bałkanów, żeśmy ich opanowali Grecję i zajęli Kretę, żeśmy ich odrzucili na terenie Afryki północnej — to wszystko, jak już powiedziałem, jest niczem. Jeżeli natomiast gdziekolwiek choćby tylko kilku ludzi wysadzą na ląd, ażeby obezwładnić jeden z naszych samotnych posterunków, to wówczas to są czyny, to są dzieła.

Kto w ten sposób myśli, ten nigdy nie zdoła pojąć naszej wiary. Jeśli jednak Anglicy istotnie w to wierzą, w takim razie trzeba się tylko obawiać o ich zdrowy rozsądek.

Prócz tych „czynów” posiadają oni oczywiście jeszcze w zanadru pewną nadzieję na przyszłość. Oni mówią: „Drugi front będzie miał jeszcze miejsce. On już się zbliża! Niemcy uważajcie! Zawróćcie!” Myślni natomiast nie uważali i nie zawrócili, tylko spokojnie maszerowali dalej. Tem samem nie chcą powiedzieć, że nie przygotowujemy się na ewentualność drugiego

bez względu na to, gdzie on wybierze sobie następne miejsce, to będzie mógł mówić o szczęściu, jeśli utrzyma się na lądzie przez 9 godzin.

Mejem zdaniem naród niemiecki przeżył w roku 1942 najcięższe doświadczenie, zgłowione mu przez los. Była to mianowicie zima 1941/42 roku. Śmiem powiedzieć, że w ciągu owej zimy naród niemiecki, w szczególności zaś jego armie, doświadczone zostały przez Opatrzność. Nic gorszego nie może nas spotkać i napewno nie spotka. Pokonanie przez nas tej zimy, utrzymanie frontów niemieckich i ponowne przystąpienie do ofensywy wczesnym latem dowodzi, o czem jestem przekonany, że Opatrzność była zadowolona z narodu niemieckiego.

Uważam, że spoglądając wstecz, możemy być zadowoleni z trzech lat leżących już poza nami.

Wyteczyliśmy sobie bardzo trzeźwe cele odważnie tam, gdzie musiały być one odważne, przemyślane tam, gdzie można je było przemyśleć, często rozważne tam, gdzie mieliśmy czas, a ostrożne wtedy, kiedy sądziłmy, że za wszelką cenę powinniśmy

być ostrożni. Jeżeli pan Churchill obecnie powiada: „Niechaj Niemcy w swej trwodze głowią się nad tem teraz, gdzie i kiedy on nastąpi” — to mogę śmiało powiedzieć:

„Panie Churchill, strachu nigdy mi pan jeszcze nie napędził”.

Ma pan przecież rację, my musimy się głowić, gdyż mając do czynienia z poważnym przeciwnikiem, mógłbym sobie mniej więcej obliczyć, gdzie z jego strony nastąpi atak. Mając jednak do czynienia z tak zdzieliniałymi pod względem wojskowym ludźmi, nigdy nie można oczywiście wiedzieć, gdzie oni zaatakują, gdyż stać ich na najbardziej zwarjowane posunięcia.

Czy pan Churchill postąpił zreszcie i mądrze z wojskowego punktu widzenia, wybierając to pierwsze miejsce, gdzie stworzyć chciał drugi front — co do tego nawet w Anglii, to jest bądź co bądź znamienne — zdania są podzielone. Ja w każdym razie mogę go zapewnić:

Była to bardzo ciężka i bardzo twarda próba;

o tem wszyscy wiemy i mimo to ten bardzo ciężki okres nie tylko przetrwaliśmy, lecz nawet zdołaliśmy z całym spokojem uporządkować i na nowo sformować dywizje ofensywne, oddziały zmotoryzowane i broni pancernej, przeznaczone do rozpoczęcia dalszej ofensywy. A również ta ofensywa ma przebieg zupełnie inny, aniżeli to wyobrażali sobie nasi przeciwnicy. Lecz nie jest to też wcale koniecznym, abyśmy właśnie postępowali według ich recepty, gdyż dotychczas wszystkie właśnie tego rodzaju recepty odniosły bardzo mały skutek.

być ostrożni. Lecz byliśmy również bardzo śmiali w tych wypadkach, w których jedynie śmiałość doprowadzić mogła do celu.

Na rok obecny ułożyliśmy sobie plan działania zupełnie prosty.

Po tych operacjach przystąpiliśmy do wielkiej ofensywy.

Celem jej było:

po pierwsze: odebranie przeciwnikowi jego ostatnich wielkich i rozległych obszarów,

po drugie: odebranie mu jego reszty węgla koksującego,

po trzecie: zbliżenie się do jego źródeł naftowych, zdobycie ich, względnie też co najmniej ich odciecia,

po czwarte: atak prowadzony miał być

dalej aż do odciecia jego ostatniej i zarazem największej arterji komunikacyjnej — Wołgi. W tym momencie jako cel dalszych operacji wyznaczono teren położony pomiędzy łukiem Donu i Wołgi, a jako miejscowość określono Stalingrad — bynajmniej nie dlatego, że miasto to nosi imię Stalina, — bo jest to rzecz obojętna — lecz decydującą rolę odgrywał tu fakt, że jest to punkt posiadający ważne pod względem strategicznym znaczenie i

Po pierwsze: utrzymać za wszelką cenę to, co musi być utrzymane, to znaczy spokojnie pozwolić na to, by przeciwnik nacierał ile tylko zechce tam, gdzie my sami nie mamy zamiaru następować i trzymać się z żelazną wytrwałością, czekając kto pierwszy się zmęczy.

Po drugie: Koniecznie tam przystąpić do ataku, gdzie atak bezwarunkowo jest konieczny. Cel przytem jest zupełnie jasny: zniszczenie prawego ramienia tego międzynarodowego sprzysiężenia, kapitalizmu, piutokracji i bolszewizmu, stanowiącego niebezpieczeństwo, jakie kiedykolwiek zawiśnie nad Europą, a przeciwko któremu przed rokiem mieliśmy wystąpić. Postawiliśmy sobie przytem pewne cele: mogą je tutaj krótko i w zasadniczych słowach wymienić, ażeby wszystkim uświadomić to, czego dokonaliśmy w przeciągu tych niewielu miesięcy.

Pierwszym celem było zabezpieczenie naszej dominującej pozycji nad morzem Czarnym i ostateczne oczyszczenie półwyspu Krymu.

Dwie bitwy służyły temu celowi: bitwa o Kercz i bitwa o Sewastopol. Gdyby nasi przeciwnicy — a o tem już mogę śmiało mówić — w ciągu tych trzech lat wojny tylko jeden jedyny taki sukces osiągnęli, to wówczas wogóle nie chcieli by z nikim rozmawiać, gdyż wówczas nie znajdowałby się już na ziemi, lecz unosiliby się w obłokach, pyszni własną zarozumiałością.

Gdyśmy więc te sprawy uporządkowali, zdało się nam rzeczą konieczną

usuniecie wrzodu, który utworzył się nad Woichowem.

Przeciwnicy go, a przeciwnik został zniszczony, bądź też wzięty do niewoli.

Z kolei stanęliśmy przed następnym zadaniem: było niem przygotowanie przełamania w kierunku Donu. W międzyczasie przeciwnik zdecydował się na wielką ofensywę polegającą na przełamaniu się od Charkowa aż do brzegów Donu. Miało to na celu złamanie naszego całego południowego frontu. Zapewne pamiętacie, z jakim entuzjazmem śledzili wówczas nasi przeciwnicy przebieg tych operacji. Zakończyły się one jednak w toku trzech bitew zupełnym zniszczeniem przeszle 75 dywizji sowieckich.

ponieważ zdawaliśmy sobie zupełnie jasno sprawę z tego, że z chwilą sparaliżowania Dniepru, Donu i Wołgi, tych ważnych dla Rosji sowieckiej arterji komunikacyjnych nastąpiłyby takie same, sibe jeszcze bardziej brzemienne w skutki konsekwencje, jak gdyby Niemcy zostały nagle pozbawione Renu, Łaby, Odry bądź Dunaju.

Dla należącego zrozumienia tego faktu należy sobie uprzytomnić, że na Wołdze,

